

Origen, llegit per Lucia Pietrelli

(Publicat a la desapareguda 40putes el 18 de juny de 2014)

Hi ha dues imatges que no m'abandonen.

Una està feta d'herba, una herba deixada créixer de manera salvatge, una esplanada d'herba immensa, amb unes tiges tan altes com per omplir tot el paisatge, invasores del cel i de la terra alhora. Unes tiges que amaguen, que amaguen algú als meus ulls, perquè sí, penso que hi ha algú, ho sento, enmig o per darrere, però no arribo a veure'l, no, no puc estar-ne segura. Mentre les tiges m'acaronen, amb unes carícies llefiscoses, persistents, que xiuxiuegen algun nom, sense deixar-me esma per obrir la boca i sil·labejar-lo jo també.

L'altra és una vena, d'un home que sóc jo, que ets tu, o que som tots perquè aquesta vena també és l'horitzó amb què xoquen els nostres ulls cada vegada que alcem la mirada. Però pesa, la vista pesa davant de l'hemorràgia, sang amb sal, dient sal com per atribuir-li un gust conegut al dolor, un grau de picor compartida, una consistència experimentada. Som en l'hemorràgia que ens ocupa per dins i per fora. De qui sigui aquesta vena ja no importa, perquè no queda espai fora de la seva sang que vessa, ni queda temps, car res millor que la sang ens restitueix el ritme i la freqüència del temps que passa.

Hi ha aquestes dues imatges que no em deixen en pau, **Miquel Bezares**.

“He deixat créixer l'herba, i ses tiges, / tan poderoses, ja no em deixen veure't”, dius abans.

“Predic un dia / de dolor / per saber-nos / en / hemorràgia”, segueixes, a un altre poema, després.

Jo ja ho intuïa que l'**Origen** no són les paraules, perquè les paraules ens foren donades i punt. L'*Origen*, l'única que podem experimentar, és la seva unió, la combinació d'un grapat d'elles, com terra agafades amb les mans famolenques. *“Treu-me de les ungles la terra obscura”*, demanaria jo si abans ja no ho demanessis tu. L'*Origen* és aquell camp d'herba alta, aquella vena submissa a la força de la seva pròpia sang; l'*Origen* és acostar dues paraules, com si fossin dues pedres fogueres, i amb aquell foc primordial intentar cremar les tiges, intentar placar l'hemorràgia.

“D'aquí a uns danys”, repeteixes dues vegades, dins d'aquest univers on no passen els anys, sinó els danys, dins d'aquest poemari on el *“desig”* està batejat com a *“inconvenient”* per dues vegades també. D'aquí a uns danys sortirem de l'herba alta i de la sang encesa? D'aquí a uns danys, què?

Aquestes dues imatges a mi no em deixen alenar tranquil·la. Mentre els versos es fracturen i les tiges creixen amenaçadores, mentre l'amor és el titellaire terrible del cor i sap com fer-li criar dies per després dominar-lo amb una necrosi lenta... Miquel Bezares, què podem fer si no abandonar-nos a les esquerdes que ens fas aparèixer a flor de pell?

Jo d'aquest món que crees no en sé sortir.

